

CAMINAR JUNTS

Benvolguts diocesans:

Hi ha una antiga paraula grega que expressa molt bé el que és l'Església. És la paraula "sínode", que literalment significa caminar juntament amb un altre, recórrer el camí acompanyat per altres persones. Un bisbe del segle IV, Sant Joan Crisòstom, escrivia: "L'Església té nom de sínode". Efectivament, l'Església és "sinodal" perquè ser Església vol dir caminar juntament amb altres, vivint i fent vida la fe; caminar junts per créixer units en la fe escoltant la Paraula del Senyor, que ens interpel·la i qüestiona, i escoltant-nos els uns als altres.

Ara bé, la "sinodalitat" és una realitat que demana ser posada en pràctica. Una condició important per poder caminar junts és escoltar-nos els uns als altres. Per això, hem de ser una Església que està a l'escolta. Cada batejat té la unció de l'Esperit i participa del sentit sobrenatural de la fe, que té tot el poble de Déu (cf. LG 12). Deia el Papa Francesc: "Poble fidel, col·legi episcopal, Bisbe de Roma: un a l'escolta dels altres; i tots a l'escolta de l'Esperit Sant, l'«Esperit de veritat» (Jn14,17), per conèixer el que ell «diu a les Esglésies» (Ap 2,7) "(17/10/15).

Una Església sinodal requereix també enfortir les estructures que existeixen i que faciliten la participació de tots els creients en les decisions que els concerneixen. Escrivia Sant Paulí de Nola: "Estiguem pendents dels llavis dels fidels, perquè en cada fidel bufa l'Esperit de Déu". Cal incrementar la confiança en el que diuen els batejats, respectant la dignitat i responsabilitat que cada un té com a membre del poble de Déu. A cada Església diocesana hi ha uns organismes de comunió (consells, col·legis), que fan possible l'escolta i participació i que s'han de valorar i potenciar.

En una Església més sinodal es viu amb naturalitat la corresponsabilitat de tots en la missió. El Papa Pau VI va recordar que "evangelitzar no és per a ningú un acte individual i aïllat" (EN 60). Tots i cada un dels batejats tenim la missió de comunicar als altres l'alegria de creure. I ho fem units com a comunitat, com a Església-comunió, que camina unida per les senderes de la història.

Finalment, el caminar uns al costat d'altres ens ha de fer sentir la necessitat de caminar també al costat dels homes i dels pobles, de participar dels seus somnis i les seves dificultats, treballant per edificar una societat en justícia i fraternitat, fomentant un món més digne de l'home per a les generacions futures.

Des del Concili Vaticà II, l'Església ha experimentat de manera cada vegada més intensa la necessitat i la bellesa de "caminar junts". També els cristians de Menorca hem de comprometre'ns a fer una Església més sinodal, participant en la vida de la nostra Diòcesi i sentint-nos tots responsables de l'anunci de Jesucrist

+ Francesc Conesa Ferrer
Obispo de Menorca